

Arrest

nr. 193 199 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat C. MARCHAND verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op 16 september 2002 België binnen en vraagt op 17 september 2002 asiel aan. Op 11 maart 2003 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Bij beslissing nr. 03-0618/R12737 van 28 april 2005 bevestigt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de voornoemde beslissing van de Commissaris-generaal. Bij arrest nr. 182.531 van 29 april 2008 stelt de Raad van State de afstand vast van het tegen deze beslissing ingestelde geding.

1.2. Op 7 maart 2004 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 30 november 2005 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 8 december 2005 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 17 januari 2006 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 10 september 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 106 352 van 4 juli 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 9 oktober 2008 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 30 juni 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 34 016 van 12 november 2009 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 17 november 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 augustus 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 116 951 van 16 januari 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 117 718 van 28 januari 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 7 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. Op 4 maart 2014 dient de verzoeker in Duitsland een asielaanvraag in. Op 8 april 2014 wordt door de Duitse autoriteiten een terugnameverzoek gericht aan de Belgische overheid, die op 16 april 2014 in toepassing van artikel 18.1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend instemt met het verzoek om terugname. Een overdracht heeft evenwel niet plaatsgevonden omdat de verzoeker is ondergedoken.

1.9. Op 7 oktober 2015 wordt de verzoeker in België aangehouden onder verdenking van “*(d)eelname aan de activiteiten van een terroristische groepering*” en op 8 oktober 2015 wordt hij opgesloten onder aanhoudingsmandaat. Bij arrest van 20 september 2017 zegt de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel dat de verzoeker onder voorwaarden in vrijheid mag worden gesteld.

1.10. Op 20 september 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

(…)

Aan de Heer,

(...)

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet zij/hij het grondgebied verlaten en wordt zij/hij gerepatrieerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering). Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene werd van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering). Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering). Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Gezien de aard van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden/de overname te vragen aan Algerij. Mocht de overname door Algerije niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.11. Op 20 september 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de termijn

2.1.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de onontvankelijkheid van de vordering *ratione temporis* op. Zij stelt dat de verzoeker, daar hem reeds eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven, slechts over een termijn van vijf dagen beschikte om huidige vordering in te stellen, zodat de laatste dag om de vordering in te dienen dinsdag 25 september 2017 was en het op 2 oktober 2017 ingediende verzoekschrift bijgevolg laattijdig is.

Ter terechtzitting doet de raadsman van de verwerende partij afstand van de in de nota opgeworpen exceptie.

2.1.2. Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Het staat *in casu* niet ter discussie dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel betreft. De vraag die relevant is bij het bepalen of de verzoeker voor het indienen van huidige vordering over een termijn van vijf dagen, dan wel over een termijn van tien dagen beschikte, is of de bestreden beslissing een tweede (of derde, enz.) verwijderingsmaatregel betreft.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit een evaluatie van het OCAD van 18 maart 2016 ter attentie van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat de verzoeker voordat hij via Duitsland op 7 oktober 2015 België terug binnenkwam zou hebben deelgenomen aan de jihad in Syrië. Aldus blijkt dat de bevelen van 7 januari 2013 en van daarvoor reeds zijn uitgevoerd en bijgevolg uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. Voorts bevinden zich in het administratief dossier beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 oktober 2016, van 7 december 2016 en van 22 december 2016, doch uit niets blijkt dat deze aan de verzoeker betekend werden.

Er dient dus van uitgegaan te worden dat de bestreden beslissing een eerste verwijderingsmaatregel is, zodat de verzoeker in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen beschikte om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Nu de bestreden beslissing op 20 september 2017 aan de verzoeker ter kennis werd gebracht, is de laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift dus maandag 2 oktober 2017.

2.1.3. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend.

2.2. Wat betreft het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk

vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de

schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.1.1 Principes

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat een schending van dit artikel bijgevolg ambtshalve kan worden opgeworpen;

Dat het EHRM het «non-refoulement» beginsel beschouwt als “inherent” aan artikel 3 E.V.R.M.; Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen²;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux

Overwegende dat aangaande de bewijslast m.b.t. het risico zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, kunnen volgende principes worden gededuceerd uit de vaste rechtspraak van het EHRM :

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (Vilvarajah et autres précité, § 111, et Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.), no 67679/01, 31 mai 2001) et que,

lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulov et Askarov précité, § 73, et Müslim précité, § 68)³.

Teneinde de effectiviteit van artikel 3 EVRM te garanderen, hanteert het EHRM uitzonderlijk een lagere bewijslast : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé »⁴. ;

Hieromtrent oordeelde het EHRM in het arrest Paposhvili t. België reeds dat een eventuele verwijdering dient te worden voorafgegaan door een grondig onderzoek in het kader van artikel 3 en 8 EVRM:

“173. Nevertheless, the expulsion of an alien by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3 of the Convention where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi, cited above, § 125; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 365; Tarakhel, cited above, § 93; and F.G. v. Sweden, cited above, § 111).

174. The prohibition under Article 3 of the Convention does not relate to all instances of ill-treatment. Such treatment has to attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of that Article. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical and mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim (see N. v. the United Kingdom, cited above, § 29; see also M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 219; Tarakhel, cited above, § 94; and Bouyid v. Belgium [GC], no. 23380/09, § 86, ECHR 2015).

[...]

184. As to whether the above conditions are satisfied in a given situation, the Court observes that in cases involving the expulsion of aliens, the Court does not itself examine the applications for international protection or verify how States control the entry, residence and expulsion of aliens. By virtue of Article 1 of the Convention the primary responsibility for implementing and enforcing the guaranteed rights and freedoms is laid on the national authorities, who are thus required to examine the applicants' fears and to assess the risks they would face if removed to the receiving country, from the standpoint of Article 3. The machinery of complaint to the Court is subsidiary to national systems safeguarding human rights. This subsidiary character is articulated in Article 13 and Article 35 § 1 of the Convention (see M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, §§ 286-87, and F.G. v. Sweden, cited above, §§ 117-18).

185. Accordingly, in cases of this kind, the authorities' obligation under Article 3 to protect the integrity of the persons concerned is fulfilled primarily through appropriate procedures allowing such examination to be carried out (see, mutatis mutandis, El-Masri v. the former Yugoslav Republic of Macedonia [GC], no. 39630/09, § 182, ECHR 2012; Tarakhel, cited above, § 104; and F.G. v. Sweden, cited above, § 117).

186. In the context of these procedures, it is for the applicants to adduce evidence capable of demonstrating that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, they would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see Saadi, cited above, § 129, and F.G. v. Sweden, cited above, § 120). In this connection it should be observed that a certain degree of speculation is inherent in the preventive purpose of Article 3 and that it is not a matter of requiring the persons concerned to provide clear proof of their claim that they would be exposed to proscribed treatment (see, in particular, Trabelsi v. Belgium, no. 140/10, § 130, ECHR 2014 (extracts)).

187. Where such evidence is adduced, it is for the authorities of the returning State, in the context of domestic procedures, to dispel any doubts raised by it (see Saadi, cited above, § 129, and F.G. v. Sweden, cited above, § 120). The risk alleged must be subjected to close scrutiny (see Saadi, cited above, § 128; Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, § 214, 28 June 2011; Hirsi Jamaa and Others, cited above, § 116; and Tarakhel, cited above, § 104) in the course of which the authorities in the returning State must consider the foreseeable consequences of removal for the individual concerned in the receiving State, in the light of the general situation there and the individual's personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108; El-Masri, cited above, § 213; and Tarakhel, cited above, § 105). The assessment of the risk as defined above (see paragraphs 183-84) must therefore take into consideration general sources such as reports of the World Health Organisation or of reputable non-governmental organisations and the medical certificates concerning the person in question.

188. As the Court has observed above (see paragraph 173), what is in issue here is the negative obligation not to expose persons to a risk of ill-treatment proscribed by Article 3. It follows that the impact of removal on the person concerned must be assessed by comparing his or her state of health prior to removal and how it would evolve after transfer to the receiving State.

[...]

191. Where, after the relevant information has been examined, serious doubts persist regarding the impact of removal on the persons concerned – on account of the general situation in the receiving country and/or their individual situation – the returning State must obtain individual and sufficient assurances from the receiving State, as a precondition for removal, that appropriate treatment will be available and accessible to the persons concerned so that they do not find themselves in a situation contrary to Article 3 (on the subject of individual assurances, see *Tarakhel*, cited above, § 120).” (eigen onderlijning)

Het Hof stelt dus dat in geval van een verwijdering, het aan de Staat toekomt om, conform artikel 1 EVRM⁶, de vrees van betrokkene en het risico opgeworpen door betrokkene op onmenselijke behandeling na te gaan. Wanneer betrokkene elementen aanvoert om dit risico aan te kaarten, is het aan de autoriteiten om elke twijfel hieromtrent te verdrijven. Het aangevoerde risico dient op zeer nauwgezette wijze te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie van het land naar waar betrokkene zou worden gestuurd en de persoonlijke situatie van betrokkene.

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich aan de hand van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen EN; DAT met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen beschouwen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is⁷;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

“(…)”;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;⁸

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);⁹

5.1.2 Toepassing aan onderhavig geval

Overwegende dat, eerste onderdeel van het middel, verzoeker meent dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Algerije, gelet op een hoog risico op foltering of onmenselijke en ontorende behandeling bij een terugkeer in zijn land van herkomst.

Verzoeker werd al gefolterd in de jaren '90 ten gevolge van zijn lidmaatschap bij de politieke partij FIS (Front Islamique du Salut).

Verzoeker wordt door de Belgische instanties in een strafrechtelijk dossier betreffende feiten van deelname aan activiteiten van een terroristische groepering betrokken. Hij is verdacht een Foreign Terrorist Fighter te zijn (FTF)

Verzoeker betwist elke betrokkenheid ten aanzien van deze feiten.

Verskillende rapporten wijzen aan dat Algerijnse onderdanen die in het kader van terroristische activiteiten worden betrokken of veroordeeld, een hoog risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoeker brengt hieronder het begin van bewijs bij dat hij in geval van terugkeer naar Algerije gezien zijn profiel het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM;

5.1.2.1 Individuele situatie van verzoeker – profiel van verzoeker

Verzoeker werd in de jaren '90 veroordeeld door de Algerijnse autoriteiten voor deelname aan de FIS. Hij heeft nog een kopie van het vonnis waarin hij werd veroordeeld alsook de vrije vertaling dat werd gemaakt door de vertaler van het CGVS. (stuk 20)

Verzoeker werd ook verschillende keren opgepakt of opgeroepen door de Algerijnse veiligheidsdiensten. Hij legde tevens convocaties van de Algerijnse veiligheidsdiensten neer. (stuk 20)

Verzoeker meent dat hij, in dit kader, zwaar gefolterd werd door de Algerijnse autoriteiten. (stuk 17)

Zijn asielaanvraag werd in 2003 en 2009 geweigerd door de Belgische asielinstanties omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid;

Dat de documenten die hij heeft voorgelegd destijds nooit met valsheid werden beticht en de authenticiteit ervan niet werd betwist. Dat sindsdien, de regels betreffende bewijsvoering werden gebakend door de rechtspraak van het EHRM namelijk in het arrest SINGH tegen België :

“100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.”¹⁰

Dat in casu blijkt dat in de procedure voor het CGVS in de voormalige asielaanvragen van verzoeker, het onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 EVRM, werd verduisterd door geloofwaardigheidstoets; Dat de documenten neergelegd door verzoeker een vonnis dat hem veroordeeld tot deelname aan een terroristische groepering namelijk de FIS (politieke tegenpartij van de jaren 90 in Algerije), convocaties van de Algerijnse veiligheidsdiensten, ... een begin van bewijs zijn dat hij het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM en al dan niet van vervolging in de zin van het Vluchtelingeverdrag;

Dat het CGVS geen onderzoek heeft gedaan naar de authenticiteit van deze stukken;

Dat verzoeker destijds ook vijf medische stukken wegens zijn PTSD heeft neergelegd, dat deze ook niet in achtning werden genomen in het kader van zijn asielaanvraag;

Dat sindsdien het EHRM ook heeft geoordeeld betreffende medische attesten die gewag maken van stoornissen die compatible zijn met de foltering die werd ingeroepen namelijk in haar arrest, R.J. tegen Frankrijk¹¹.

« 42. La Cour considère que ce document constitue une pièce particulièrement importante du dossier. En effet, la nature, la gravité et le caractère récent des blessures constituent une forte présomption de traitement contraire à l'article 3 de la Convention infligé au requérant dans son pays d'origine. Or, malgré la présentation de ce certificat, aucune des instances nationales compétentes en matière d'asile

qui se sont prononcées postérieurement à l'application de l'article 39 n'a cherché à établir d'où provenaient ces plaies et à évaluer les risques qu'elles révélaient. La Cour ne peut estimer suffisante la motivation de la CNDA selon laquelle « le certificat en date du 3 février 2011 ne peut être regardé comme justifiant de l'existence d'un lien entre les constatations relevées lors de l'examen médical du requérant et les sévices dont il déclare avoir été victime lors de sa détention ». Par la seule invocation du caractère lacunaire du récit, le Gouvernement ne dissipe pas les fortes suspicions sur l'origine des blessures du requérant.

43. Partant, la Cour considère que le requérant, sans être utilement contredit par le gouvernement, a établi le risque qu'il soit soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la Convention en cas de renvoi au Sri Lanka. Dès lors, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention en cas de retour du requérant au Sri Lanka. »

Dat de rechtsleer dit bevestigd door : « lorsqu'un certificat médical fait état de cicatrices compatibles avec le récit d'un demandeur d'asile, ce certificat est une preuve qui vaut présomption de l'existence d'un risque futur. Cette présomption renverse la charge de la preuve qui retombe normalement sur le demandeur d'asile. Si l'Etat entend s'écarter de cette preuve, il doit s'en expliquer »¹².

Dat bijgevolg de negatieve beslissingen van het CGVS met een zekere voorzichtigheid in acht moeten worden genomen en moeten worden gerelativeerd in het licht van bovenvermelde arresten.

Verzoeker maakt ondertussen tevens het voorwerp van een Europees aanhoudingsmandaat dd. 8.10.2015 waarin wordt vermeld dat hij verdacht wordt voor het plegen van terroristische feiten namelijk (FTF in Syrië) wat verzoeker ten volle ontkent;

Dat verwerende partij hiervan op de hoogte was nu het aanhoudingsmandaat wordt vermeld in de bestreden beslissing;

Dat het een algemeen gekend feit is dat veiligheidsdiensten van verschillende landen informatie verwisselen betreffende personen die gerelateerd zijn met terrorisme;

Dat het hoog waarschijnlijk is dat de Belgische en Algerijnse veiligheidsdiensten informatie ruilen betreffende personen die naar elkaars land worden verwijderd;

Dat indien verzoeker moet terugkeren naar Algerije, wat bestreden beslissing impliciet inhoudt nu hij niet kan verblijven in België, en op basis van de systematische praktijk dat hierboven werd uiteengezet, verzoeker het risico loopt op foltering en onterende behandelingen nu hij lid is van de doelgroep geïdentificeerd door deze systematische praktijk;

Verzoeker is ook ziek. Hij heeft veel medische klachten (lombalgies, diabetes, PTSD, nacht angststemmen, maagzweer) (stuk 17) . Verzoeker produceert zijn medisch dossier uit de gevangenis. Deze op twee jaar tijd is volstaat uit meer dan 7 pagina's op twee jaar tijd. (stuk 19)

Dat het voor gevangenen zeer moeilijk is om toegang te krijgen tot medische zorgen; Dat OIP(observatoire international des prisons) in zijn laatste rapport betreffende België laat gelden:

“Les lacunes dans la prise en charge sanitaire des détenus

Les constats réalisés mettent en évidence le fait que l'organisation et la pratique des soins de santé en milieu pénitentiaire révèlent des lacunes constitutives d'une violation du droit à la santé, pourtant reconnu par notre Constitution et la Convention européenne des Droits de l'Homme.

Il convient de rappeler à cet égard que la Belgique a déjà fait l'objet de plusieurs condamnations par la Cour européenne des Droits de l'Homme, notamment quant aux conditions de détention des internés.

Il y a quelques années, un médecin travaillant en milieu carcéral avouait déjà ne pouvoir pratiquer que de la « médecine vétérinaire » parce qu'il n'avait ni les moyens, ni l'espace, ni l'équipe, ni le temps requis pour traiter certaines pathologies.

Ce même médecin confirmait que les détenus malades mentaux étaient purement et simplement parqués à l'annexe psychiatrique et que les soins prodigués n'étaient pas adaptés à leur état. »

Dat verzoeker in deze situatie toch een ernstig medisch dossier (stuk 19) heeft welke impliceert dat zijn dossier met de nodige voorzichtigheid moet worden behandeld;

Dat het medisch systeem in de gevangenis in België¹³ (stuk 22) in combinatie met het aantal elementen in zijn dossier (stuk 19), een teken is van de ernst van zijn medische situatie;

Verzoeker heeft ook een medische regularisatieprocedure ingediend (stuk 17) op basis van zijn medische toestand;

Huidige raadsman heeft gezien de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid geen toegang gekregen tot deze stukken;

In uiterst dringende noodzakelijkheid is het onmogelijk voor verzoeker om meer bewijs van zijn medische situatie bij te brengen;

Rekening houdend met al deze elementen is een verwijderingsbeslissing strijdig met artikel 3 EVRM; Hieruit blijkt ten minste dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft;

5.1.2.2 Situatie in Algerije ten aanzien van personen betrokken in feiten betreffende terroristische activiteiten – algemene en systematische praktijk.

De praktijk in Algerije ten aanzien van personen betrokken in terroristische activiteiten zeer problematisch is. De ONG's en andere instituties, geven aan dat de volgende praktijk bestaat in Algerije:

- Overgebruik en Systematische detentie in terrorismezake van meer dan 12 dagen zonder toegang tot een advocaat,
- Detentie in geheim gehouden plaatsen,
- Arbitraire/willekeurige arrestaties,
- Folteringen,
- Geforceerde verdwijningen,
- Lacunes in de onafhankelijkheid van Justitie,
- Overdreven gebruik van kracht,
- Straffeloosheid voor politie- en veiligheidsagenten,
- Beperkingen tot vrijheid van de pers, vergadering, vereniging, ...
- Algemene corruptie ook in rechtszaken,

Dat het Europees Hof voor de rechten van de Mens, in de zaak Daoudi tegen Frankrijk (n° 19576/08) besloot tot de schending van artikel 3 EVRM betreffende de verwijdering van een Algerijnse onderdaan betrokken bij terroristische feiten door Frankrijk.¹⁴

In dit arrest, stelt het EHRM dat :

“68. En ce qui concerne la situation en Algérie, la Cour a eu égard, tout d’abord, aux rapports du Comité des Nations Unies contre la torture et de plusieurs organisations non gouvernementales (paragrapes 37 à 49 ci-dessus) qui décrivent une situation préoccupante. Par ailleurs, ces conclusions sont reprises notamment par des rapports du Département d’Etat américain et du ministère de l’Intérieur britannique (paragrapes 50 à 52 ci-dessus). Si les rapports précités font état d’une amélioration notable sur le plan de la sécurité générale en Algérie, force est de constater qu’ils signalent des cas nombreux d’interpellations par le DRS, en particulier lorsqu’il s’agit de personnes soupçonnées d’être impliquées dans le terrorisme international. Selon les sources précitées, ces personnes, placées en détention sans contrôle des autorités judiciaires ni communication avec l’extérieur (avocat, médecin ou famille), peuvent être soumises à des mauvais traitements, y compris la torture, ce que le gouvernement défendeur n’exclut pas puisqu’il admet l’existence en Algérie de traitements contraires à l’article 3 de la Convention, même s’il en conteste le caractère systématique.

Les pratiques dénoncées, qui se produiraient, en toute impunité, essentiellement pour obtenir des aveux et des informations utilisées ensuite comme preuves par les tribunaux, incluent les interrogatoires incessants à toute heure du jour ou de la nuit, les menaces, les coups, les décharges électriques, l’ingestion forcée de grandes quantités d’eau sale, d’urine ou de produits chimiques et la suspension au plafond par les bras (paragraphe 37 ci-dessus). De l’avis de la Cour, de telles pratiques atteignent sans conteste le seuil requis par l’article 3 de la Convention, et ce quelles que soient les formulations utilisées dans les rapports précités. Quant à la fréquence des mauvais traitements décrits, aucun élément ne vient démontrer que ces pratiques ont cessé ni même diminué en Algérie en ce qui concerne les personnes soupçonnées d’actes de terrorisme.

Compte tenu de l’autorité et de la réputation des auteurs des rapports précités, de la multiplicité et de la concordance des informations rapportées par les différentes sources, du caractère sérieux et récent des enquêtes et des données sur lesquelles elles se fondent, la Cour ne doute pas de la fiabilité des éléments ainsi collectés. En outre, le Gouvernement n’a pas produit d’indications ou d’éléments susceptibles de réfuter les affirmations provenant de ces sources.

69. Le requérant a été condamné pour association de malfaiteurs en vue de la préparation, en septembre 2001 et par un groupe affilié à Al-Qaïda, d'un acte terroriste à forte connotation symbolique, puisque les intérêts américains en France étaient directement visés.

Cette condamnation, prononcée en première instance et confirmée en appel, a fait l'objet de deux décisions juridictionnelles amplement motivées et détaillées, dont le texte est public. De plus, aussi bien la procédure nationale qu'une partie de celle qui s'est déroulée devant la Cour (mesure provisoire et recevabilité) ont fait l'objet de l'attention des médias internationaux (paragraphe 18 et 23 ci-dessus). Surtout, le Gouvernement confirme que lors de la procédure d'éloignement entamée en avril 2008, les autorités françaises ont saisi le consulat général d'Algérie en vue d'une audition du requérant et ont transmis une notice d'information mentionnant son état civil, l'infraction pour laquelle il avait été condamné et une copie de son passeport algérien. Ces informations ont ensuite été validées par des contacts diplomatiques. Au vu de ces éléments, la Cour estime que la notoriété, auprès des autorités algériennes, du requérant et des raisons de sa condamnation sont désormais avérées.

70. Certes, il apparaît, comme le démontre le Gouvernement, qu'aucun élément n'indique que le requérant ait fait l'objet d'un mandat d'arrêt, ni d'une condamnation de la part des autorités algériennes et que le cadre légal algérien ne prévoit pas qu'une personne puisse être rejugée pour les mêmes faits. Toutefois, la Cour n'est pas convaincue que ces données soient déterminantes en l'espèce. En effet, il ressort des rapports précités que les personnes impliquées dans des faits de terrorisme sont arrêtées et détenues par le DRS de façon peu prévisible et sans une base légale clairement établie, essentiellement afin d'être interrogées pour obtenir des renseignements, et non dans un but uniquement judiciaire. Les personnes détenues par le DRS ne bénéficient pas de garanties juridiques suffisantes et le fait d'avoir été condamné auparavant à l'étranger ne permet en rien d'exclure le risque d'une interpellation en Algérie (paragraphe 37 in fine et 38 ci-dessus). A cet égard, même si, au vu des exemples mentionnés par les parties, le caractère systématique de l'interpellation par le DRS de personnes impliquées dans des activités terroristes ne paraît pas démontré, en particulier en ce qui concerne les coaccusés du requérant lors du procès en France, la Cour juge particulièrement significatif que plusieurs sources fiables rapportent de nombreux cas de ce type et relatent des détentions avec mise au secret ayant perduré pendant plusieurs mois (paragraphe 37 et 51 ci-dessus). Aucun suivi sur place ne paraît possible, il n'existe pas de système de contrôle permettant de garantir que les détenus ne vont pas être torturés dans des centres secrets et inaccessibles de tous, et il semble exclu que, placé dans de telles conditions, le requérant puisse soumettre à des juridictions nationales ou internationales d'éventuels griefs qu'il pourrait soulever quant aux traitements auxquels il serait soumis (voir, *mutatis mutandis*, Ben Khemais c. Italie, no 246/07, 24 février 2009).

De plus, et cela n'est d'ailleurs pas contesté par les parties, l'amnistie prévue par les dispositions de la Charte algérienne pour la paix et la réconciliation nationale n'est pas applicable au requérant. Certes, le gouvernement expose à cet égard que le requérant pourrait bénéficier de l'esprit de la Charte et donc de ses effets puisqu'il a déjà purgé sa peine en France. Toutefois, la Cour estime qu'une telle thèse, fondée sur le seul esprit du texte, ne permet pas d'établir que le requérant pourrait bénéficier de l'amnistie en théorie ou en pratique. Quant à l'argument tiré de la doctrine qu'appliquerait l'Algérie en matière de non bis in idem, il est, aux yeux de la Cour, en tout état de cause sans influence sur le grief ici examiné.

71. Pour tous les motifs précités, et eu égard en particulier au profil de l'intéressé qui n'est pas seulement soupçonné de liens avec le terrorisme, mais a fait l'objet, pour des faits graves, d'une condamnation en France dont les autorités algériennes ont eu connaissance, la Cour est d'avis qu'il est vraisemblable qu'en cas de renvoi vers l'Algérie le requérant deviendrait une cible pour le DRS (voir, *mutatis mutandis*, *Chahal c. Royaume-Uni*, 15 novembre 1996, § 106, *Recueil des arrêts et décisions* 1996- V, et aussi, a fortiori quant au profil du requérant, *Ben Salah c. Italie*, no 38128/06, § 7, 24 mars 2009, *Soltana c. Italie*, no 37336/06, §§ 14-15, 24 mars 2009, et *C.B.Z. c. Italie*, no 44006/06, § 7, 24 mars 2009).

Elle relève d'ailleurs que, prenant en compte la nature et le degré de l'implication du requérant dans les réseaux de la mouvance de l'islamisme radical, la Cour nationale du droit d'asile a considéré raisonnable de penser que, du fait de l'intérêt qu'il peut représenter pour les services de sécurité algériens, M. Daoudi pourrait faire l'objet, à son arrivée en Algérie, de méthodes ou de procédés pouvant être regardés comme des traitements inhumains ou dégradants (décision du 31 juillet 2009, paragraphe 28 ci-dessus ; cette décision a fait l'objet d'un pourvoi du requérant devant le Conseil d'Etat - paragraphe 29 ci-dessus - , ce qui n'interfère pas avec l'examen de la présente requête).

72. Partant, la Cour estime que, dans les circonstances particulières de l'espèce, des faits sérieux et avérés justifient de conclure à un risque réel de voir le requérant subir des traitements contraires à l'article 3 de la Convention s'il était renvoyé en Algérie.

73. En conséquence, la décision de renvoyer l'intéressé vers l'Algérie emporterait violation de l'article 3 de la Convention si elle était mise à exécution. »

Dat de prangende situatie vermeld in het arrest van het EHRM in 2009, nog steeds hangende is :

1) Report Department of State – Human Rights report on Algeria vermeld dat : (stukken 4-5)

- “The three most significant continuing human rights problems were restrictions on the freedom of assembly and association, lack of judicial independence and impartiality, and overuse of pretrial detention.

Other human rights concerns were the excessive use of force by police, including allegations of torture; limitations on the ability of citizens to choose their government”

- “The government did not take sufficient steps to investigate, prosecute, or punish public officials who committed violations. Impunity for police and security officials remained a problem, and the government rarely provided information on actions taken against officials accused of wrongdoing.”

- “The law prohibits torture, but nongovernmental organizations (NGOs) and local human rights activists alleged that government officials sometimes employed torture and abusive treatment to obtain confessions.”

- “If authorities require time beyond the authorized 48-hour period for gathering additional evidence, they may extend a suspect’s authorized time in police detention. While previously the prosecutor could authorize this extension, the government amended the penal code in July so that only a judge may extend a suspect’s detention a number of times in the following cases: once, if charges pertain to an attack on data processing systems; twice, if charges relate to state security; three times, for charges concerning drug trafficking, organized and transnational crime, money laundering, and other currency-related crimes; and five times (for a maximum of 12 days), for charges related to terrorism and other subversive activities. The law stipulates that detainees should immediately be able to contact a family member and receive a visit, or to contact an attorney.”

- “In nonfelony cases and in cases of individuals held on charges of terrorism and other subversive activities that have exceeded a 12-day period plus any authorized extension,”

- “The judiciary was not impartial and was often subject to influence and corruption.”

- “Many organizations reported that they never received a deposit slip and that even with the deposit slip it was difficult to conduct necessary administrative tasks without the formal accreditation. Other organizations reported that they never received any written response to their application request. An engineer who applied to form a science and technology-based association reported that police questioned him about his motivation for creating such an association. He said he never received a response from the Ministry of Interior about his application. The ministry maintained that organizations refused accreditation or that did not receive a response within the specified time periods were able to submit an appeal to the State Council, the administrative court responsible for cases involving the government.

During the year the Youth Action Movement, a civil society youth organization, was again unsuccessful in renewing its license despite submitting all paperwork required by the Ministry of Interior. The ministry also did not renew the accreditations of the NGOs SOS Disparu (Missing) and LADDH, which submitted their renewal applications in 2013.”

- “Membership in the Islamic Salvation Front, a political party banned since 1992, remained illegal.”

- “A variety of domestic human rights groups operated with varying degrees of government restriction and cooperation. The law requires all civil associations to apply for operating permission, and at year’s end several major civil associations remained unrecognized but tolerated.

AI maintained an office and actively reported on human rights issues, but it did not receive official authorization to operate from the Ministry of Interior.

Although the government did not renew the accreditation of LADDH, the organization had members countrywide, received independent funding, and was the most active independent human rights group. The smaller Algerian League for Human Rights, a separate but also licensed organization based in Constantine, had members throughout the country monitoring individual cases.

During the year LADDH affirmed that members of several of its offices around the country, specifically its human rights defense lawyers, experienced intimidation, harassment, and electronic surveillance by security forces. Following the arrests of Hassan Bouras and Zoulikha Belarbi in October, Farouk Ksentini, president of the CNCPPDH, called for ending the imprisonment of human rights activists.

The United Nations or Other International Bodies: The government extended an invitation to the UN Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances in 2014 and again in September, but as of December no visit occurred. The country joined the Human Rights Council in January 2014 but continued to deny requests for visits from the UN special rapporteurs on extrajudicial executions

(pending since 1998) and on human rights and counterterrorism (pending since 2006) and the UN Working Group on arbitrary detention (pending since 2009).”

2) HRW - rapport mondial Algérie – Evènements de 2016, <https://www.hrw.org/fr/world-report/2017/country-chapters/298403> (stuk 6)

- « Les autorités algériennes ont recouru de plus en plus en 2016 aux poursuites pénales à l'encontre de blogueurs, de journalistes et de personnalités du monde des médias pour avoir exercé pacifiquement leur droit à la liberté d'expression, utilisant des articles du code pénal qui considèrent comme un crime le fait d'« outrager le président », d'« insulter des responsables de l'État » ou de « dénigrer l'Islam » »

- « « En 2012, le gouvernement a adopté la loi 12-06, qui exige que toutes les associations — y compris celles qui s'étaient déjà fait enregistrer avec succès — remplissent de nouveau des formulaires d'accréditation et obtiennent un récépissé d'enregistrement du ministère de l'Intérieur avant de pouvoir fonctionner légalement, procédure lourde qui équivaut à imposer une nouvelle accréditation.

Jusqu'ici, d'importantes organisations de défense des droits humains telles que la Ligue algérienne des droits de l'homme (LADDH) et le Rassemblement Action Jeunesse (RAJ), ainsi que la division algérienne d'Amnesty International, qui ont soumis des demandes d'accréditation en janvier 2014 comme exigé par la loi 12-06, n'ont toujours pas obtenu de récépissé certifiant leur existence légale. Cette absence de récépissé affaiblit ces organisations en leur ôtant la possibilité d'ouvrir un compte en banque ou de louer un bureau à leur nom, ou de louer une salle publique pour y tenir une réunion. En outre, les membres d'une association qui est « non accréditée, suspendue ou dissoute » risquent des peines de prison pouvant aller jusqu'à six mois pour avoir mené des activités en son nom. »

- « L'Algérie a continué de refuser l'entrée sur son territoire aux organisations internationales de défense des droits humains afin d'accomplir des missions de recherche. Elle s'est également abstenue de répondre aux demandes de visites des rapporteurs spéciaux de l'ONU sur la torture et sur la liberté de réunion pacifique et d'association, qui sont en souffrance depuis 1997 et 2011, respectivement. »

3) ALKARAMA, 12.12.2016, Algérie décès suspect en détention du journaliste Mohamed Tamalt, <https://www.alkarama.org/fr/articles/algerie-deces-suspect-en-detention-du-journaliste-mohamed-tamalt> (stuk 7)

- « Son décès est survenu après un coma de trois mois. Son arrestation avait eu lieu le 27 juin 2016, huit jours après avoir quitté le Royaume-Uni où il résidait pour revenir à Alger. Avant son retour, le journaliste avait pourtant été assuré qu'il ne serait pas inquiété en raison de ses activités de journaliste et de ses critiques à l'égard du régime. Il cependant été arrêté par le Département du Renseignement et de la Sécurité (DRS) et auditionné à la caserne d'Antar avant d'être présenté devant le parquet du Tribunal d'Alger qui a ordonné son placement en détention. »

- « Journalistes, blogueurs et défenseurs des droits de l'homme font systématiquement l'objet de représailles graves sous forme de poursuites et de condamnation pénales dont le but est de réduire au silence toute voix critique et d'étouffer toute forme de contestation par la peur ».

4) ALKARAMA, 23.02.2017, Algérie : le comité des droits de l'homme reconnaît les violations graves commises contre Mohammed Belamrania enlevé et sommairement exécuté par l'armée algérienne, <https://www.alkarama.org/fr/articles/algerie-le-comite-des-droits-de-lhomme-reconnait-les-violations-graves-commises-contre> (stuk 8)

- « Ces derniers avaient investi le domicile familial vers 21h30 et l'ont emmené à bord de son propre véhicule dans une caserne installée dans un centre commercial réquisitionné par l'armée situé au milieu du village. Avant de l'emmener, les militaires avaient alors affirmé à son épouse qu'il s'agissait d'un « simple interrogatoire de routine suite auquel il serait rapidement relâché ». Son arrestation a eu lieu dans le cadre d'une opération de grande ampleur menée par l'armée dans le village au cours de laquelle de nombreux militants et sympathisants du Front Islamique du Salut (FIS) avaient été arbitrairement arrêtés. Cette nuit là, le voisinage de la caserne avait entendu des cris, laissant entrevoir les tortures qui étaient infligées aux victimes de la rafle. »

- « Quelques jours plus tard, trois des personnes qui avaient été arrêtées en même temps que la victime ont été libérées suite à l'intervention d'un de leurs parent colonel de l'armée ; ceux-ci ont informé la famille qu'ils étaient tous détenus à la caserne d'El Milia, à une cinquantaine de kilomètres du village. Le lendemain, l'épouse et le frère de la victime se sont rendus à la caserne pour s'enquérir de son sort mais ont été menacés de mort par l'officier de permanence s'ils s'obstinaient à demander des informations. »

- « Face à l'impossibilité d'obtenir justice en Algérie, la famille de la victime s'est vue contrainte de s'adresser aux instances internationales. Alkarama avait ainsi déposé le 9 mai 2012, au nom du fils de la victime, Rafik Belamrania, une plainte devant le Comité des droits de l'homme. »

- « Décision du Comité des Droits de l'Homme

Les experts du Comité ont reconnu la violation par l'Etat algérien de plusieurs dispositions du Pacte International relatif aux Droits Civils et Politiques (PIDCP) notamment des articles 2(3), 6 et 7 relatifs respectivement au droit au recours utile, au droit à la vie et à l'interdiction de la torture.

Dans sa décision, le Comité des droits de l'Homme de l'ONU a noté le refus de coopération des autorités algériennes, notamment dans la communication d'informations lors de la procédure. En effet, malgré quatre rappels successifs des experts invitant l'Etat partie à répondre à la plainte, celui-ci n'a jamais été en mesure d'apporter une réponse ou de contester les faits. Les experts ont de ce fait rappelé que tout Etat partie au Pacte est tenu de coopérer avec le Comité et a « non seulement le devoir de mener des enquêtes approfondies sur les violations supposées des droits de l'homme portées à l'attention de ses autorités, en particulier lorsqu'il s'agit d'atteintes au droit à la vie, mais aussi de poursuivre quiconque est présumé responsable de ces violations, de procéder à son jugement et de prononcer une peine à son encontre ».

Après avoir confirmé la véracité des informations soumises relatives à la disparition, la torture et l'exécution sommaire de Mohammed Belamrania, et en l'absence de toute réfutation de la part des autorités algériennes, le Comité a ainsi conclu que celles-ci avaient « dénié à Mohamed Belamrania le droit à la vie dans des circonstances particulièrement graves, puisque ce dernier a manifestement été victime d'une exécution sommaire aux mains d'éléments de l'armée régulière ».

De plus, le Comité a également rappelé aux autorités algériennes qu'elles ne sauraient opposer aux victimes de violations graves des droits de l'homme les dispositions de la Charte pour la paix et la réconciliation nationale, prévoyant le rejet de toute plainte contre les agents de l'Etat. Le Comité a en effet rappelé à de nombreuses occasions que cette Charte, en ce qu'elle accorde une amnistie aux auteurs des crimes les plus graves, était contraire aux obligations internationales de l'Algérie et contribuait à l'impunité dans le pays. »

5) Report Department of State – Human Rights report on Algeria 2016, dd. 03.03.2017 (stuk 9)

- "The three most significant continuing human rights problems were restrictions on the freedom of assembly and association, lack of judicial independence and impartiality, and limits on freedom of the press.

- Other human rights concerns were the excessive use of force by police, including allegations of torture; limitations on the ability of citizens to choose their government; widespread corruption accompanied by reports of limited government transparency;"

- "The law prohibits torture, but nongovernmental organizations (NGOs) and local human rights activists alleged that government officials sometimes employed torture and abusive treatment to obtain confessions. The government denied these charges. Government agents face prison sentences of between 10 and 20 years for committing such acts, and there were two convictions during the year. There were no other reported cases of prosecution of civil or military security service officials for torture or abusive treatment. Local and international NGOs asserted that impunity was a problem.

- On May 12, the UN Human Rights Committee found the country to be in violation of article seven of the International Covenant on Civil and Political Rights, which prohibits torture and cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment. The decision was based on the government's failure to contest allegations made in the case of financial consultant Chani Medjoub, who was initially arrested in 2009 in connection with a corruption case and who alleged that members of the judicial police of the Intelligence and Security Department (DRS) tortured him."

- "According to the law, police must obtain a summons from the Prosecutor's Office to require a suspect to appear in a police station for preliminary questioning. With this summons police may hold a suspect for no more than 48 hours. Authorities also use summonses to notify and require the accused and the victim to attend a court proceeding or hearing. Police may make arrests without a warrant if they witness the offense. Public lawyers reported that authorities usually carried out procedures for warrants and summonses properly.

- If authorities require time beyond the authorized 48-hour period for gathering additional evidence, they may extend a suspect's authorized time in police detention with the prosecutor's authorization in the following cases: once, if charges pertain to an attack on data processing systems; twice, if charges relate to state security; three times, for charges concerning drug trafficking, organized and transnational crime, money laundering, and other currency-related crimes; and five times (for a maximum of 12 days), for charges related to terrorism and other subversive activities.

The law stipulates that detainees should immediately be able to contact a family member and receive a visit, or to contact an attorney. The 2015 report of the National Consultative Commission for the Promotion and Protection of Human Rights (CNCPPDH), a governmental human rights commission, criticized this provision for forcing detainees to choose between contacting their families and consulting an attorney."

- "AI alleged that authorities sometimes detained individuals on security-related charges for longer than the 12-day prescribed period."
- "The judiciary was not impartial and was often subject to influence and corruption."
- "International and local observers alleged that authorities used antiterrorism laws and restrictive laws on freedom of expression and public assembly to detain political activists and outspoken critics of the government."
- "The Ministry of Interior may deny a license to or dissolve any group regarded as a threat to the government's authority or to public order, and on several occasions failed to grant in an expeditious fashion official recognition to NGOs, associations, religious groups, and political parties."
- "During the year the Youth Action Movement, a civil society youth organization, was again unsuccessful in renewing its license despite submitting all documentation required by the Ministry of Interior. The ministry also did not renew the accreditations of the NGOs SOS Disparu (Missing) and LADDH, which submitted their renewal applications in 2013. According to members of the National Association for the Fight Against Corruption, the Ministry of Interior refused to approve the organization's request for accreditation, stating that the application did comply with the law on associations but did not provide any further information. The organization first submitted its application for accreditation in 2012."
- "Membership in the Islamic Salvation Front, a political party banned since 1992, remained illegal."
- "A variety of domestic human rights groups operated with varying degrees of government restriction and cooperation. The law requires all civil associations to apply for operating permission, and at year's end several major civil associations remained unrecognized but tolerated."
- AI maintained an office and actively reported on human rights issues, but it did not receive official authorization to operate from the Ministry of Interior."
- Although the government did not renew the accreditation of LADDH, the organization had members countrywide, received independent funding, and was the most active independent human rights group. The smaller Algerian League for Human Rights, a separate but licensed organization based in Constantine, had members throughout the country monitoring individual cases."
- The United Nations or Other International Bodies: The government extended an invitation to the UN Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances in 2014 and again in September 2015, but as of September no visit occurred. The country joined the UN Human Rights Council in 2014 but continued to deny requests for visits from the UN special rapporteurs on extrajudicial executions (pending since 1998) and on human rights and counterterrorism (pending since 2006) and the UN Working Group on arbitrary detention (pending since 2009)."

6) Rapport van AI : Suggestions de recommandations aux États qui seront examinés lors de la 27e session de l'Examen périodique universel, du 1er au 12 mai 2017, 1 février 2017, N° d'index: IOR 40/5941/2017, <https://www.amnesty.org/fr/documents/ior40/5941/2017/fr/> (stuk 10)

- « Abroger les dispositions de l'Ordonnance n°06-01 de 2006 qui exemptent de poursuites les membres des forces de sécurité et des groupes armés et qui pénalisent toute critique publique de la conduite des forces de sécurité.
- Ouvrir des enquêtes exhaustives, indépendantes et impartiales sur toutes les allégations de crimes au regard du droit international et, dans le cas où il existe des preuves recevables suffisantes, traduire en justice les responsables dans le cadre de procès équitables sans qu'une condamnation à mort puisse être prononcée.
- Modifier le Code de procédure pénale afin de le mettre en conformité avec le droit international et les normes relatives à l'administration de la justice et à la protection des détenus, s'agissant tout particulièrement de la possibilité de communiquer avec leur famille et leur avocat et de consulter un médecin indépendant.
- Veiller à ce que les garanties juridiques existantes soient respectées dans la pratique et qu'aucun individu ne soit détenu au secret.
- Permettre aux groupes indépendants de défense des droits humains d'accéder librement aux centres de détention et aux prisons. »

7) ALKARAMA, 02.03.2017, Algérie : Le fils d'une victime d'exécution sommaire arrêté en représailles à une décision du Comité des Droits de l'Homme, <https://www.alkarama.org/fr/articles/algerie-le-fils-dune-victime-dexecution-sommaire-arrete-en-represailles-une-decision-du> (stuk 11)

- « Alkarama a adressé une communication urgente au Comité des Droits de l'Homme (CDH) des Nations Unies après l'arrestation de M. Rafik Belamrania, fils de Mohammed Belamrania, arrêté en 1995, torturé et sommairement exécuté par l'armée algérienne ; celui-ci avait saisi le comité des droits de l'homme d'une plainte pour faire constater les graves violations dont son père et sa famille avaient été victimes. Alkarama dénonce les représailles des autorités algériennes contre les familles de ces

victimes qui n'ont d'autres recours que de s'adresser aux instances internationales après avoir tenté vainement d'obtenir justice en Algérie. »

- « Rafik Belamrania a été déféré, devant le Procureur de la République du Tribunal de Jijel et inculpé d'«apologie du terrorisme ». Pour rappel, cette incrimination a été plusieurs fois utilisée comme prétexte par les autorités algériennes pour poursuivre des activistes et des blogueurs mais il s'agit d'une première concernant un membre de familles des victimes qui a eu recours au comité des droits de l'homme.

« L'arrestation et l'inculpation de Rafik Belamrania constituent des représailles inacceptables et un précédent particulièrement grave en ce qu'elles constituent une violation claire de son droit fondamental à demander la justice et la vérité sur les crimes commis contre son père », a affirmé Rachid Mesli, directeur juridique de la Fondation Alkarama ; « Tant son action au sein de l'association MISH'AL que son droit à saisir le comité des droits de l'homme après avoir pendant des années tenté d'obtenir justice dans son pays, sont légitimes et les autorités algériennes devraient s'abstenir de toutes mesures de représailles contre ceux qui ont le courage d'exercer leurs droits de citoyens », a-t-il conclu.

Alkarama a demandé au Comité d'appeler en urgence l'Etat algérien à respecter ses engagements internationaux en tant qu'Etat partie au Pacte International des Droits Civils et Politiques, à cesser d'exercer des représailles contre les ayants-droit des victimes qui saisissent le Comité et à libérer immédiatement Rafik Belamrania. »

8) ALKARAMA, 07.08.2017, Algérie : Alkarama soulève de nombreuses questions en vue de l'examen du pays par le Comité des droits de l'homme, <https://www.alkarama.org/fr/articles/algerie-alkarama-souleve-de-nombreuses-questions-en-vue-de-lexamen-du-pays-par-le-comite> (stuk 12)

- « La question des disparus et la Charte pour la paix et la réconciliation nationale

Dans son rapport, Alkarama a rappelé que l'Algérie est le cinquième pays au monde quant au nombre de disparitions forcées ou involontaires (GTDFI) pendant devant le Groupe de travail ; en effet, 3139 cas de victimes demeurent non résolus du fait du refus de coopération des autorités. La visite demandée par les experts onusiens depuis 2000 ne s'est par ailleurs jamais concrétisée. »

- « Bien que le Comité ait adopté de nombreuses décisions sur des plaintes individuelles faisant état de violations graves du Pacte, les autorités algériennes refusent de prendre les mesures nécessaires pour les mettre en œuvre. Au contraire, et en violation de l'obligation de protéger et soutenir les victimes et témoins de violations des droits de l'homme, l'Algérie recourt à des représailles contre certains plaignants. C'est le cas de Rafik Belamrania, qui se trouve actuellement détenu à la prison de Jijel pour « apologie du terrorisme » pour avoir saisi le Comité du cas de son père, torturé puis exécuté sommairement par l'armée. »

- « « quiconque « offense délibérément le chef d'État en exercice » risque un mois à un an d'emprisonnement. C'est le cas de Hassan Bouras, membre dirigeant de la Ligue algérienne pour la défense des droits de l'homme (LADDH) connu pour ses articles critiques vis-à-vis du gouvernement sur les réseaux sociaux et sa dénonciation de la corruption a été condamné à un an de prison en novembre 2016 pour « outrage à corps constitué ». »

9) Algérie: Comité des droits de l'homme- 4ème Examen- liste des questions- Alkarama Jul 2017, 24 juil 2017, <https://www.alkarama.org/fr/documents/algerie-comite-des-droits-de-lhomme-4eme-examen-liste-des-questions-alkarama-jul-2017> (stuk 13)

10) Algérie : La délégation étatique nie les violations commises et réprimande la société civile devant le Conseil des droits de l'homme, <https://www.alkarama.org/fr/articles/algerie-la-delegation-etatique-nie-les-violations-commises-et-reprimande-la-societe-civile> (stuk 21)

- « aucune des décisions rendues par le Comité des droits de l'homme (CDH) à la suite de plaintes individuelles n'a fait l'objet d'une mise en œuvre par les autorités algériennes.

Cette situation amène Alkarama et plus largement les défenseurs des droits de l'homme à s'interroger sur la réelle volonté politique des autorités algériennes à respecter leurs engagements internationaux.

La représentation algérienne a par ailleurs considéré que la coopération avec les mécanismes onusiens de protection des droits de l'homme était pleine et entière pour avoir adressé des invitations à certains Rapporteurs spéciaux. Il est toutefois à noter, comme l'ont également relevé certaines organisations, que les invitations aux procédures spéciales les plus concernées par la situation des droits de l'homme en Algérie comme le Rapporteur spécial sur la torture (SRT) ou le Groupe de travail sur les disparitions forcées (GTDFI) restent à ce jour sans suite malgré les rappels envoyés par les titulaires de mandat au gouvernement algérien. »

- « *Alkarama ainsi que de nombreuses autres ONG, ont unanimement constaté que les défenseurs des droits de l'homme et les journalistes continuent aujourd'hui à être la cible de mesures répressives par les autorités algériennes.* »

11) *Amnesty international informeerde huidige raadsman van verzoeker voor welke redenen zij niet meer werken in Algerije en welke de gevolgen hiervan zijn (stuk 14)*

- *Dat uit deze informatie blijkt dat toegang van ONG's in mensenrechten wordt vermoedelijk of verboden door de Algerijnse autoriteiten ;*

12) *SIAC UK beslissingen of 23.01.2015 en 18.04.2016 (stukken 22-24)*

- *Het arrest van het Hof van Beroep Van England and Wales dd 23 januari 2015 ([2015] EWCA Civ 9, 23/01/2015) heeft een beslissing van de Special Immigration Appeals Commission (SIAC) vernietigd en terug naar de SIAC verzonden.*

- *Het betreft de situatie van verschillende personen verdacht van terrorisme van Algerijnse nationaliteit dat het voorwerp uitmaken van een deportatie beslissing van de Britse Ministerie van Binnenlandse zaken omwille van het feit dat zij een gevaar voor de openbare orde zouden vertonen.*

- *De SIAC heeft een nieuwe beslissing genomen op 18 April 2016 ([2016 SIAC, BB, PP, W, U, Y and Z v./ Secretray of State for the Home Department, 18/04/2016). Het Hof heeft geoordeeld dat een reëel risico bestond dat de personen zouden onderworpen worden aan een onmenselijk en onterend behandeling bij hun aankomst in Algerije ([2016 SIAC, BB, PP, W, U, Y and Z v./ Secretray of State for the Home Department, 18/04/2016, § 18 "The Respondent [Home Secretary of State] conceded that there is a real risk of the Appelants being detained on return in garde à vue detention for up to 12 days; in fact the case was conducted on the assumption they would all be detained for a period, although not necessarily for the full 12 days in garde à vue").*

- *De SIAC vermeld andere beslissingen, en verslagen van de US Department of State en van Amnesty International om vast te stellen dat "the critical period when concern about breaches of Article 3 may most readily arise is in the initial period of garde à vue detention" (Ibidem, § 53). De SIAC vermeld de DRS, de Algerijnse geheime diensten, "Département du Renseignement et de la Sécurité" die een reël risico vertoont van een praktijk van onmenselijk en onterend behandeling (ibidem, § 19 en § 56): "in their 2015 report on Algeria, the US State Department identify detention by the DRS a particular problem: "Overuse of pre-trial detention remained a problem. Authorities held individuals detained as terrorism suspects at facilities administrated by DRS".*

- *De SIAC heeft dan beslist om de personen niet naar Algerije te sturen omwille van het feit dat "it is not inconceivable that these Appelants, if returned to Algeria, would be subjected to ill-treatment infringing Article 3" (Ibidem, § 116).*

5.1.2.3 Besluit materieel luik

Dat uit deze rapporten blijkt dat Algerije nog steeds een strijd voert tegen terrorisme aan haar grenzen namelijk tegen ISIS en Alquaida waarin zij steeds de volgende tekortkomingen pleegt :

- *Overgebruik en Systematische detentie in terrorismezake van meer dan 12 dagen zonder toegang tot een advocaat,*

- *Detentie in geheim gehouden plaatsen,*

- *Arbitraire/willekeurige arrestaties,*

- *Folteringen,*

- *Geforceerde verdwijningen,*

- *Lacunes in de onafhankelijkheid van Justitie,*

- *Overdreven gebruik van kracht,*

- *Straffeloosheid voor politie- en veiligheidsagenten,*

- *Beperkingen tot vrijheid van de pers, vergadering, vereniging, ...*

- *Algemene corruptie ook in rechtszaken,*

Dat de zoon van een oude FIS lid (zoals verzoeker) welke werd gefolterd en vermoord in 1995 - een klacht indiende bij CAT; Dat de zoon na de beslissing van CAT welke tot een schending van recht op leven en verbod of foltering besloot, werd gearresteerd voor apologie van terrorisme in 2017;

Dat personen betrokken bij terrorisme het risico lopen op twaalf dagen voorlopige aanhouding;

Dat Algerije weigert dat de speciale rapporteurs van de UN inzake foltering, extrajudicial executions, human rights and counterterrorism op bezoek komen;

Dat het werk van ONG door afkeuring van vergunningen, intimidatie, represailles, veroordelingen wordt vermoedelijk waardoor de toezicht en onderzoek betreffende schendingen van mensenrechten nog wordt vermoedelijk;

Dat bijgevolg uit de recente verslagen van internationale en lokale organisaties informatie hierboven, blijkt dat personen betrokken bij terrorisme (wat het geval is van verzoeker) het risico lopen op foltering en onterende behandelingen namelijk automatische 12 dagen detentie zonder toegang tot een advocaat, folteringen in geheime plaatsen onder het toezicht van de geheime veiligheidsdiensten, geen toegang tot de rechter, ect...;

Dat verzoeker gekend staat met het label terrorist zelfs al ontkent hij de feiten;

Dat daarenboven blijkt dat verzoeker een moeilijke medische toestand heeft (stuk 19);

Dat verzoeker als oude lid van de FIS en gekend hiervoor door de Algerijnse autoriteiten (stuk 20) bi terugkeer een actueel risico loopt om te worden onderworpen aan bovenvermelde handelingen;

Dat tot besluit op basis van het profiel van verzoeker en de praktijk in Algerije ten aanzien van de groep tot de welke verzoeker behoort, verzoeker het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Algerije;

5.1.2.4 Procedureel luik

Overwegende dat blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij op de hoogte is van het feit dat betrokkene actueel wordt betrokken in een zaak betreffende terroristische feiten;

Dat verwerende partij namelijk aanhoudingsmandaat wordt vermeld in de bestreden beslissing;

Dat verwerende partij gezien het arrest Daoudi tegen Frankrijk dd. 2009, op de hoogte is dat er in Algerije ten aanzien van de doelgroep van de welke verzoeker lid is, een risico is dat deze zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM;

Dat uit rapporten van internationale en lokale NGO's blijkt dat deze praktijk nog steeds hangende is;

Dat bijgevolg, blijkt dat verwerende partij, gezien de elementen hierboven op de hoogte was of had moeten zijn van de praktijk dat bestaat in Algerije;

Dat verwerende partij op zijn minst had moeten nakijken dat de praktijk zoals uiteengezet in het arrest Daoudi tegen Frankrijk niet meer van pas was in Algerije alvorens te besluiten verzoeker er te verwijderen en hem op zijn minst te dien aanzien horen (quod non);

Dat bijgevolg, verwerende partij geen minutieus en serieus onderzoek heeft uitgevoerd conform artikel 3 EVRM (procedureel luik);"

3.3.2.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, en artikel 74/14, § 3, 1° en 4°, van de Vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie" en omdat hij "door zijn gedrag geacht wordt

de openbare orde te kunnen schaden" nu hij "van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering)", en dat hem hierbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij "geen officieel adres (heeft) in België" en omdat hij "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.1.2.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.3.2.1.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Te dezen wijst de verzoeker erop dat hij "al (werd) gefolterd in de jaren '90 ten gevolge van zijn lidmaatschap bij de politieke partij FIS" en dat hij door de Belgische instanties in een strafrechtelijk dossier wordt betrokken met betrekking tot feiten van deelname aan activiteiten van een terroristische groepering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker reeds op 17 september 2002 een asielaanvraag heeft ingediend waarin hij had opgeworpen dat hij een sympathisant van de FIS was. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde bij beslissing van 11 maart 2003 de verzoeker als vluchteling te erkennen omdat hij het asielrelaas van de verzoeker ongeloofwaardig achtte. Deze beslissing werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd. Op 9 oktober 2008 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in die eveneens negatief werd afgesloten omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid.

Waar de verzoeker betoogt dat de documenten die hij destijds heeft voorgelegd nooit van valsheid werden beticht en dat nadien de regels met betrekking tot de bewijsvoering "*werden gebakend door de rechtspraak van het EHRM*", beoogt hij in wezen een nieuwe beoordeling inzake zijn destijds ingediende

asielaanvragen. De Raad kan zulks in het kader van de huidige vordering niet toestaan, zo niet zou hij het gezag van gewijsde van rechterlijke beslissingen schenden. De verzoeker heeft tegen de voornoemde beslissingen de rechtsmiddelen kunnen laten gelden die hem ter beschikking stonden en kan dit met huidige vordering geen tweede keer doen. Bovendien stond het hem vrij om, in het licht van de nieuwe bewijsregels, in België een nieuwe asielaanvraag in te dienen, wat hij heeft nagelaten. Er dient dan ook niet te worden ingegaan op de grieven van de verzoeker als zou in zijn vorige asielaanvragen *“het onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 EVRM (...) verduisterd”* zijn geweest.

Uit het voorgaande blijkt dat de asielprocedure in België voor de verzoeker nog weinig geheimen kent. Desalniettemin heeft hij het niet nuttig geacht om, nadat hij *“het voorwerp (uitmaakt) van een Europees aanhoudingsmandaat dd. 8.10.2015 waarin wordt vermeld dat hij verdacht wordt voor het plegen van terroristische feiten namelijk (FTF in Syrië)”*, bij de bevoegde Belgische autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarenboven dat de verzoeker, ook wanneer hem de mogelijk werd geboden om een vragenlijst in te vullen, dit telkens weigerde (zie ook: stukkenbundel verwerende partij, stuk 3). Ook hier heeft hij dus nagelaten de Belgische autoriteiten op de hoogte te stellen van zijn vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een gelijkaardige redenering dient te worden ontwikkeld waar de verzoeker betoogt dat hij ook ziek is en al een medische regularisatieprocedure heeft ingediend op basis van zijn medische toestand. Zoals de verwerende partij in haar verweernota terecht opmerkt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de door de verzoeker op 17 januari 2006 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet op 10 september 2012 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd omdat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of dat hij *“lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*, en dat de Raad bij arrest nr. 106 352 van 4 juli 2013 het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring verwierp. Voorts blijkt niet dat de verzoeker sindsdien op grond van nieuwe medische elementen een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, niettegenstaande deze procedure hem blijkens het voorgaande wel bekend is. Ook wanneer hem een vragenlijst werd voorgelegd, achtte de verzoeker het ogenschijnlijk niet nuttig om deze in te vullen en hierbij gewag te maken van medische klachten.

Door een dergelijke houding aan te nemen, doet de verzoeker niet blijken van een reële vrees om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Nu zowel de door de verzoeker in België ingediende asielaanvragen als de door hem ingediende medische regularisatieaanvraag in het verleden reeds werden onderzocht, de verzoeker sindsdien geen nieuwe aanvraag heeft ingediend en hij telkens weigerde een vragenlijst in te vullen en terug af te geven aan de griffie en aldus naliet om zijn toestand nader toe te lichten en de gegevens die hij dienstig achtte mee te delen, kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig worden verweten dat hij *“geen minutieus en serieus onderzoek heeft uitgevoerd conform artikel 3 EVRM”*. Ook van een bestuurde kan immers worden verwacht dat deze zorgvuldig handelt en de gepaste stappen onderneemt om zijn belangen te vrijwaren, temeer wanneer blijkt dat hij goed op de hoogte is van de desbetreffende procedures.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.1.2.2.2. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

3.3.2.1.2.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.1.2.4. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM, van het algemeen beginsel van vermoeden van onschuld, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van gezag van gewijsde.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.2.1 Beginselen

Verzoeker verwijst naar de beginselen zoals hierboven uiteengezet;

Artikel 6 EVRM voorziet in een recht op een eerlijk proces en bepaalt dat:

“(…)”

Het Europees Hof laat hieromtrent gelden dat :

« 32. La Cour rappelle que si le principe de la présomption d'innocence consacré par le paragraphe 2 de l'article 6 figure parmi les éléments du procès pénal équitable exigé par l'article 6 § 1, il ne se limite pas à une garantie procédurale en matière pénale : sa portée est plus étendue et exige qu'aucun représentant de l'Etat ne déclare qu'une personne est coupable d'une infraction avant que sa culpabilité n'ait été établie par un tribunal (Allenet de Ribemont, précité, §§ 35-36). En outre, la Cour précise qu'une atteinte à la présomption d'innocence peut émaner non seulement d'un juge ou d'un tribunal mais aussi d'autres autorités publiques (Daktaras c. Lituanie, no 42095/98, §§ 41-42, CEDH 2000-X). Cela est dû au fait que la présomption d'innocence, en tant que droit procédural, participe principalement au respect des droits de la défense et favorise en même temps le respect de l'honneur et de la dignité de la personne poursuivie. ».¹⁵

Dat het Hof bijgevolg eraan herinnert dat het vermoeden van onschuld, zoals omvat in paragraaf 2 van artikel 6 EVRM, niet enkel beperkend geldt in strafzaken maar dat de draagwijdte hiervan veel uitgebreider is. Geen enkele vertegenwoordiger van de Staat kan een persoon schuldig beschouwen aan een strafbaar feit zolang de schuld niet is vastgesteld door een rechtbank; Dat dit komt door het feit dat het vermoeden van onschuld, zijnde een procedureel recht, hoofdzakelijk bijdraagt tot de eerbiediging van de rechten van verdediging en tegelijkertijd het respect voor de eer en de waardigheid van de vervolgte persoon bevordert;

Dat het vermoeden van onschuld eveneens een algemeen rechtsbeginsel uitmaakt ;¹⁶

Het niet respecteren van het gezag van gewijsde is een onwettigheid die de openbare orde raakt.

5.2.2 Ontvankelijkheid van het middel

Verzoeker roept geen schending in van artikel 6 EVRM in huidige procedure voor de RVV;

Hij stelt echter dat dit artikel geëerbiedigd dient te worden in het kader van de strafzaak die nog steeds hangend is;

Bestreden beslissing heeft immers rechtstreekse gevolgen op de strafrechtelijke procedure en op zijn rechten van verdediging ;

Bovendien stelde het Europees Hof aangaande het vermoeden van onschuld reeds voor recht dat:

« dans d'autres affaires où les juridictions nationales n'étaient pas amenées à statuer sur la culpabilité par une décision définitive, la Commission européenne des droits de l'homme a admis que la présomption d'innocence ne pouvait cesser que par la condamnation légale définitive de l'intéressé (voir Englert c. Allemagne, no 10282/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 11, § 49 et

Nölkenbockhoff c. Allemagne, no 10300/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 12, § 45).

36. La Cour estime utile de rappeler aussi que la Convention doit s'interpréter de façon à garantir des droits concrets et effectifs et non théoriques et illusoire (voir, entre autres, Artico, précité, § 33, et Capeau c. Belgique, no 42914/98, § 21, CEDH 2005- I). Partant, et au vu de ce qui précède, elle considère que la présomption d'innocence ne saurait cesser de s'appliquer en appel du seul fait que la procédure en première instance a entraîné la condamnation de l'intéressé. Une telle conclusion contredirait le rôle de la procédure en appel, au cours de laquelle le juge compétent est tenu de rejuger, en fait et en droit, la décision qui lui est dévolue. La présomption d'innocence se trouverait ainsi inapplicable dans une procédure au travers de laquelle l'intéressé sollicite un nouveau jugement de son affaire et vise à l'infirmer de sa condamnation préalable. »¹⁷.

In deze zaak stelde het Hof de schending van het vermoeden van onschuld door andere autoriteiten dan de gerechtelijke autoriteiten vast;

Bijgevolg, is de Dienst voor Vreemdelingenzaken gehouden tot de eerbiediging van dit beginsel net zoals de andere autoriteiten;

5.2.3 Toepassing in onderhavig geval

5.2.3.1 Motivering

Overwegende dat ten eerste, de bestreden beslissing verwijst naar een aanhoudingsmandaat dd. 8.10.2015 om te besluiten dat betrokkene een risico vormt voor de openbare orde.

Dat het aanhoudingsmandaat sindsdien werd opgeheven door het Hof van Beroep; (stuk 3)

Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is, nu deze, ten gevolge van de vrijlating, de bestreden beslissing heeft genomen;

Dat verweerder in ieder geval hierover kennis had moeten hebben, indien zij het recht had geëerbiedigd om gehoord te worden;

Dat verweerder bijgevolg wist of had moeten weten dat verzoeker door de Kamer van inbeschuldigingstelling werd vrijgelaten onder voorwaarden (stuk 3);

Dat op basis van de motiveringsplicht, verwerende partij ten minste had moeten motiveren voor welke redenen, terwijl het Hof van Beroep heeft besloten dat een vrijlating zich opdringt en dat er geen risico voor openbare orde is, de DVZ tegen deze gerechtelijke beslissing beslist dat er toch een risico voor de openbare orde zou zijn op basis van een beslissing dd. van twee jaar geleden;

Dat zij uiteen had moeten zetten voor welke redenen DVZ heeft besloten om het arrest van de KI naast zich neer te leggen maar wel rekening te houden met het aanhoudingsmandaat van 2015;

Dat de motiveringsplicht werd geschonden; Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten;

Dat er een schending is van artikelen 2 en 3 van de motiveringswet in combinatie met artikel 7, al1, 3° van de vreemdelingenwet en met artikel 6 EVRM

5.2.3.2 Vermoeden van onschuld

Overwegende dat ten tweede, wanneer verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het aanhoudingsmandaat en deze de zijne maakt en betoogt dat verzoeker schuldig is aan terroristische activiteiten, zij artikel 6 EVRM schendt;

Dat verzoeker daarnaast een blanco strafblad heeft;

Dat dit ook in strijd is met het beginsel van vermoeden van onschuld alsook het zorgvuldigheidsbeginsel nu deze vermelding voorbarig is;

Overwegende dat, ten derde, verzoeker zich momenteel verdedigt in een rechtszaak in eerste aanleg;

Dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hij niet persoonlijk aanwezig kan zijn op de zittingen, regelmatige contacten kan hebben met zijn advocaat, getuigen kan laten ondervragen, enz...

Dat de ODIHR nog nader bepaalt dat :

« Dans la détermination des accusations pénales, le droit d'être jugé en sa présence est expressément garanti seulement par le PIDCP, en vertu de l'article 14(3)(d), comme un élément implicite du droit de se défendre (voir aussi 6.6), ainsi que du droit à une audience publique (voir aussi 4). Ce droit comprend le droit du défendeur à témoigner, mais il convient de rappeler qu'il ne peut être contraint de le faire (voir aussi 5.2). La Cour européenne des droits de l'homme a reconnu que, bien que le droit à être jugé en sa présence ne soit pas expressément mentionné dans l'article 6(1), l'objet et le but de l'article, pris dans leur ensemble, démontrent qu'une personne accusée « en matière pénale » a le droit de prendre part à l'audience. En outre, les sous-paragraphes (c), (d) et (e) de l'article 6(3) garantissent à « tout accusé » d'une infraction pénale le droit « de se défendre lui-même » (voir aussi 6.6.1), « d'interroger ou de faire interroger les témoins » (voir aussi 6.7) et « de se faire assister gratuitement d'un interprète, s'il ne comprend pas ou ne parle pas la langue employée à l'audience » (voir aussi 6.8). La Cour européenne des droits de l'homme a conclu qu'il est difficile de prévoir comment un accusé pourrait exercer ces droits sans être présent » »¹⁸

Dat de beslissing de uitholling en uitoefenen van deze rechten onmogelijk maakt terwijl dit deel uitmaakt uit zijn recht op een evenredig en eerlijk proces alsook van de voorwaarden van zijn vrijlating;

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod, wat de toegang nog meer vermoeilijkt;

Dat dit een schending uitmaakt op artikel 6 EVRM;

5.2.3.3 Gezag van gewijsde

Overwegende dat ten vierde, de beslissing van DVZ het gezag van gewijsde van het arrest van de KI, gerechtelijke en hogere instantie dan DVZ, schendt.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten impliceert immers een automatisch inreisverbod wat verzoeker zal verhinderen om in België voor zijn proces terug te komen en om mee te werken aan het gerechtelijk onderzoek wat hem juist werd opgelegd door de rechter in hoger beroep (stuk 3).

Dat het gezag van gewijsde van hierboven vermeld arrest van de KI werd geschonden door de DVZ;"

3.3.2.2.2.1. Artikel 6 van het EVRM, of het erin vervatte vermoeden van onschuld, heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien wordt te dezen met de bestreden beslissing geen uitspraak gedaan over de (on)schuld van de verzoeker. Er wordt gesteld dat hij "van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering)" en dat het gaat om "(f)eiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden". De verzoeker betwist noch de vaststelling dat hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd, noch de vaststelling dat hij voor de feiten die daartoe aanleiding gaven veroordeeld kan worden. Hoewel hij (nog) niet schuldig is bevonden aan de feiten waarvoor hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, is het op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om hem op grond van de aanwijzingen die voorlagen een bevel te geven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, temeer nu ook de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel in zijn arrest van 20 september 2017 duidelijk heeft aangegeven dat er "ernstige aanwijzingen van schuld (blijven) bestaan in hoofde van verzoeker".

Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing, wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, gestoeld is op twee afzonderlijke motieven die elk op zich deze beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”* en 2) dat hij *“van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering)”*, zodat hij *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Te dezen voert de verzoeker geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft hij, daargelaten de vraag of uit de omstandigheid dat het aanhoudingsmandaat is opgeheven en dat hij een blanco strafblad zou hebben kan worden afgeleid dat hij onschuldig is en niet geacht mag worden door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ook wat betreft de reden waarom de verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich deze beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker *“geen officieel adres (heeft) in België”* en 2) dat hij *“van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering)”*, zodat hij *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen. De verzoeker voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft hij, daargelaten de vraag of uit de omstandigheid dat het aanhoudingsmandaat is opgeheven en dat hij een blanco strafblad zou hebben kan worden afgeleid dat hij onschuldig is en niet geacht mag worden door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Voor zover de verzoeker nog stelt dat hij *“zich momenteel verdedigt in een rechtszaak in eerste aanleg”* en dat *“de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hij niet persoonlijk aanwezig kan zijn op de zittingen, regelmatige contacten kan hebben met zijn advocaat, getuigen kan laten ondervragen”*, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat het voor hem *“(t)en einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier (...) mogelijk (is) om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”*. De verzoeker laat na dit motief van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Voorts wordt niet ingezien waarom de verzoeker vanuit zijn land van herkomst via moderne communicatiemiddelen niet regelmatig contact zou kunnen houden met zijn advocaat en derwijze getuigen kan laten ondervragen.

Een schending van artikel 6 van het EVRM en het erin vervatte vermoeden van onschuld wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.2. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel van 20 september 2017 schendt. In dit arrest wordt, zoals de verzoeker terecht opmerkt, als voorwaarde voor zijn vrijheid gesteld dat hij zijn volle medewerking moet verlenen aan het gerechtelijk onderzoek. De verzoeker toont evenwel niet aan dat dit arrest *erga omnes* geldt en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door de inhoud ervan gebonden is bij het uitoefenen van zijn wettelijke bevoegdheden. Bovendien wordt niet ingezien – en de verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de bestreden beslissing de medewerking aan het gerechtelijk onderzoek zou verhinderen. Vooreerst blijkt uit het genoemde arrest niet dat de verzoeker een verbod wordt opgelegd om gedurende het onderzoek het Rijk te verlaten. Evenmin blijkt uit het arrest dat de verzoeker enkel door in het Rijk te verblijven gevolg kan geven aan de hem opgelegde voorwaarden. Voorts betwist de verzoeker niet dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat het voor hem *“(t)en einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier (...) mogelijk (is) om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”*. Aldus maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat louter op basis van de bestreden beslissing kan gesteld worden dat de voorwaarden opgenomen in het genoemde arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling worden miskend.

Een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel van 20 september 2017 kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het hoorrecht als beginsel van Unierecht en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in combinatie met de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.3.1 Principes

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

(...)

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;¹⁹

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);²⁰

Overwegende dat het rechtszekerheidsbeginsel laat gelden dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zeker standvastigheid bij het bestuur²¹;

Overwegende dat volgens de Raad van State, het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt luidt :

« Le devoir de soin impose à l'Autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle enquête à propos de faits et de veiller à ce que toutes les données utiles lui soient fournies afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause »²²;

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »²³;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Overwegende dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat de administratieve autoriteiten onpartijdig, fair en redelijk handelen;

Dat het proportionaliteitsbeginsel impliceert dat betrokkene een redelijk gedrag kan verwachten van de administratieve autoriteiten;

Overwegende dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak);

5.3.2 Toepassing

5.3.2.1 Eerste onderdeel

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet alsook een inreisverbod in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen vormen een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53 1825/001, 23) en artikel 11 van dezelfde Richtlijn.

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden beslissingen als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht lijkt in casu derhalve van toepassing.

Er dient erop gewezen te worden dat men niet inziet in welke mate het achteraf horen van de persoon ten aanzien van wie reeds een beslissing werd genomen, in overeenstemming zou zijn met het hoorrecht.

In casu werd verzoeker niet gehoord door de Dienst vreemdelingenzaken voor het nemen van de bestreden beslissing maar erna. Zijn advocaat kreeg geen kopie van het formulier;

Gezien het hoorrecht precies zijn relevantie heeft in het kader van het besluitvormingsproces, lijkt het hoorrecht, door de betrokkene slechts naderhand te horen, volledig te worden uitgehold. Dat er desgevallend na het horen zou worden overgegaan tot een herevaluatie, kan hieraan geen afbreuk doen.

Dat verzoeker elementen kon doen gelden alvorens het nemen van de bestreden beslissing:

- Risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Algerije 'onder de label FTF' (zie eerste middel)
- Medische toestand (stuk 19) (zie derde middel – 5.3.2.2)
- Recht op eerlijk proces, verzoeker ontkent de feiten voor de welke hij werd verdacht en wenst zich te dien aanzien te kunnen verdedigen conform artikel 6 EVRM, (zie tweede middel)
- Het feit dat hij betwist dat hij een risico vormt voor de openbare orde,

Dat verzoeker door middel van zijn advocaat een kopie van zijn formulier hoorrecht heeft gevraagd, dat hem dit werd geweigerd (stukken 14-18) voor onbestaanbare redenen; wat zijn situatie nog willekeurig maakt;

Dat alle beslissingen hem in het Nederlands werden overhandigd terwijl duidelijk blijkt uit zijn administratief dossier dat hij de Franse taal verkoos;

Dat bijgevolg, een schending dient te worden vastgesteld van het hoorrecht in combinatie met artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet alsook de wetsbepalingen en principes van de Unierecht;

5.3.2.2 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Verzoeker meent dat hij aan een ernstige PTSD sinds de foltering en aan de welke hij onderworpen werd in Algerije, aan een recidive van een maagzweer, aan ernstige rugpijn, aan diabetes, aan angstpaniek s 'nachts lijdt. (stuk 17)

Verzoeker meent dat uit zijn dossier blijkt dat verzoeker een medische toestand heeft. Namelijk uit regularisatieaanvraag dat hij heeft ingediend, uit de medische stukken die hij heeft toegevoegd in zijn dossier, uit zijn medisch dossier uit de gevangenis (stuk 19).

Dat hierboven al werd vermeld dat gezien de situatie in de gevangenissen in België toegang tot een dokter moeilijk is; Dat de zeven pagina's van het medisch dossier van verzoeker in deze

omstandigheden een teken is van de ernst van zijn situatie; (stuk 19 en notitie van OIP hierboven vermeld)

Dat zijn gezondheidstoestand in combinatie met zijn geavanceerde leeftijd moet worden genomen;

Dat verzoeker meent dat in geval van terugkeer hij geen toegang zou krijgen tot de nodige gezondheidszorg;

Dat het een algemeen gekend feit is dat de gezondheidszorg in Algerije zeer slecht is; (arrest RVV 54.648)

Dat gezien verzoeker sinds lange tijd niet heeft gewerkt in Algerije, hij geen toegang zal krijgen tot sociale verzekering CNAS; (cleiss.fr)

Dat de dokters Algerije verlaten, dat sommige ziekenhuizen doodhuizen worden genoemd, dat de kwaliteit van de zorgen zeer slecht is, dat zelf de president zich niet wil laten verzorgen in Algerije, ... (<http://www.algerie-focus.com/2015/09/avant-projet-de-loi-sur-la-sante-la-gratuite-oui-quoi-de-la-qualite/>)

Dat verwerende partij hiervan op de hoogte zou geweest zijn indien verzoeker werd gehoord quod non in casu;

Dat verwerende partij geen rekening hield met deze elementen alvorens te besluiten tot de verwijdering van verzoeker; Dat dit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt;

Dat op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwerende partij verzoeker niet kan verwijderen zonder hiervoor een zorgvuldig onderzoek te hebben gedaan;

Dat de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 EVRM werden geschonden;

Dat op zijn minst, verwerende partij had moeten uiteenzetten in de bestreden beslissing voor welke redenen geen rekening werd gehouden met deze elementen, quod non in casu;

5.3.2.3 Openbare orde

Overwegende dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 7 al. 1, 3° van de vreemdelingenwet;

Terwijl verzoeker een blanco strafregister heeft;

Dat daarnaast, verzoeker wordt verdacht voor terroristische feiten namelijk Foreign Terrorist Fighter, wat verzoeker ten volle betwist;

Verzoeker werd niet op heterdaad betrapt;

Hij is niet gekend voor zulke feiten;

Dat verzoeker werd vrijgelaten na het aanhoudingsmandaat op basis van een arrest van de Kamer tot i-Inbeschuldigingstelling;

Dat een gewone strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om iemand te beschouwen als een actueel gevaar voor de samenleving laat staan een aanhoudingsmandaat.

Dat een strafrechtelijke kwalificatie enkel kan worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen in de bestreden beslissing maar verwijst louter naar het feit dat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een aanhoudingsmandaat (welke ondertussen werd opgeheven);

Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat de gemachtigde, de concrete omstandigheden die tot de aanhoudingsmandaat hebben geleid, heeft beoordeeld om daaruit te besluiten dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Dat bijgevolg op de elementen in het dossier, niet kan worden besloten dat verzoeker een risico uitmaakt voor de openbare orde, zonder het vermoeden van onschuld te schenden;

Dat er een schending is van artikel 7, al. 1., 3° in combinatie met de motiveringsplicht;”

3.3.2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het derde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.3.2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 3.3.2.1.2.1., reeds werd uiteengezet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.3.2.3. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Te dezen blijkt uit een mail van een penitentiair administratief assistent van 20 september 2017 – *i.e.* de dag dat de bestreden beslissing werd genomen –, die zich in het administratief dossier bevindt (zie ook: stukkenbundel verwerende partij, stuk 3), dat de verzoeker verschillende malen een vragenlijst werd aangereikt, doch dat hij “*telkens (weigert) de vragenlijst in te vullen en terug af te geven aan de griffie*”. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hem niet de gelegenheid werd gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat de bestreden beslissing werd genomen. De omstandigheid dat de verzoeker (ook) achteraf – op 27 september 2017 – nog werd gehoord, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat hij vóór het nemen van de bestreden beslissing niet kon laten gelden dat er in geval van een terugkeer naar Algerije een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat hij medische problemen heeft, dat hij de feiten ontkent waarvoor hij werd verdacht en zich hieromtrent wenst te verdedigen en dat hij betwist dat hij een risico vormt voor de openbare orde.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 17 januari 2006 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dat deze bij beslissing van 10 september 2012 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en dat de Raad bij arrest nr. 106 352 van 4 juli 2013 het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring heeft verworpen. Er blijkt niet dat de verzoeker nadien nog een nieuwe verblijfsaanvraag om medische redenen heeft ingediend, hoewel hij de procedure hiervoor kende. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker verschillende malen een vragenlijst werd aangereikt, doch dat hij telkens weigerde deze in te vullen en terug af te geven aan de griffie. Gelet op het voorgaande kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de actuele medische toestand van de verzoeker. Waar de verzoeker nog verwijst naar zijn medisch dossier uit de gevangenis (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 19), wordt er op gewezen dat dit stuk dateert van 29 september 2017 – i.e. van na de bestreden beslissing – en dat dit stuk voor het eerst wordt voorgelegd bij onderhavig verzoekschrift. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet ernstig worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden in het kader van zijn door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgelegde onderzoeksverplichting.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.3.2.5. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Te dezen wijst de verzoeker erop dat hij een blanco strafregister heeft, dat hij de terroristische feiten waarvan hij verdacht wordt ten volle betwist, dat hij niet op heterdaad betrapt werd, dat hij niet gekend is voor zulke feiten en dat hij werd vrijgelaten na aanhoudingsmandaat op basis van een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling. Hij houdt voor dat een gewone strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om te worden beschouwd als een actueel gevaar voor de samenleving, laat staan een aanhoudingsmandaat.

Er kan worden herhaald dat de bestreden beslissing, wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, gestoeld is op twee afzonderlijke motieven die elk op zich deze beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”* en 2) dat hij *“van 08.10.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat (werd) geplaatst uit hoofde van andere misdrijven (deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering)”*, zodat hij *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Te dezen voert de verzoeker geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen.

Bijgevolg heeft hij, daargelaten de vraag of uit de omstandigheid dat hij een blanco strafregister heeft, dat hij de terroristische feiten waarvan hij verdacht wordt ten volle betwist, dat hij niet op heterdaad betrapt werd, dat hij niet gekend is voor zulke feiten en dat hij werd vrijgelaten na aanhoudingsmandaat op basis van een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling kan worden afgeleid dat hij niet geacht mag worden door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden en daargelaten de vraag of een aanhoudingsmandaat al dan niet volstaat om iemand te beschouwen als een actueel gevaar voor

de samenleving, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet (op ontvankelijke wijze) wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.3.2.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.3.2.8. De verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu prima facie* niet het geval is.

3.3.2.3.2.9. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.2.4.1. In een vierde middel voert de verzoeker de schending van artikel 151 van het Strafwetboek aan en vordert hij de toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.4.1 Principes

Artikel 159 van de Grondwet laat gelden dat :

“De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.”

Dat het Hof van Cassatie laat gelden dat elk rechtsprekend orgaan heeft de bevoegdheid en de plicht om na te gaan of de beslissingen waarvan de toepassing betwist wordt, overeenstemmen met de wet.²⁴

Dat het Hof al eerder nader preciseerde dat : “Ieder met eigenlijke rechtspraak belast orgaan kan en moet, overeenkomstig art. 159 Gw. (oud art. 107) nagaan of de besluiten en verordeningen, waarop een vordering, weer of exceptie is gegrond, met de “wet” overeenstemmen.”²⁵;

Dat Aldus het Hof van Cassatie, maakt artikel 159 van de Grondwet geen onderscheid tussen de erin bedoelde besluiten; die bepaling is toepasselijk, zelfs op de niet verordenende beslissingen van het Bestuur en op de administratieve handelingen, ook al zijn deze van individuele aard.,²⁶

Artikel 151 van het Strafwetboek

“Elke andere daad van willekeur die inbreuk maakt op door de Grondwet gewaarborgde vrijheden en rechten en die bevolen of uitgevoerd wordt door een openbaar officier of ambtenaar, door een drager of agent van het openbaar gezag of van de openbare macht, wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot een jaar.”

5.4.2 Toepassing in onderhavig geval

Door middel van huidig bestreden beslissing, weigert verwerende partij om een gerechtelijke beslissing te eerbiedigen;

Dat dit een daad van willekeur is dat in de zin van artikel 151 van het Strafwetboek illegaal is;

Dat bijgevolg verzoeker Uw Raad verzoeker om toepassing te maken van artikel 159 van de Grondwet en vraagt dat de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer wordt beschouwd wegens strijdigheid met artikel 151 van de Strafwetboek;”

3.3.2.4.2. De verzoeker laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door het nemen van de bestreden beslissing, weigert een gerechtelijke beslissing te eerbiedigen en hierdoor een daad van willekeur stelt die door artikel 151 van het Strafwetboek verboden wordt gesteld.

De Raad heeft evenwel geen rechtsmacht om zich uit te spreken in strafrechtelijke zaken.

Bovendien laat de verzoeker na *in concreto* toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing het gestelde in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Brussel van 20 september 2017 niet zou eerbiedigen. Hierbij kan nog worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 3.3.2.2.2.2., reeds werd uiteengezet.

Ten slotte toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de wet, meer bepaald met artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, en artikel 74/14, § 3, 1° en 4°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Een schending van artikel 151 van het Strafwetboek kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen. Evenmin kan de verzoeker worden gevolgd waar hij voorhoudt dat toepassing dient te worden gemaakt van artikel 159 van de Grondwet.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.4. Er is bijgevolg niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN